

Частина 1

*Пухнасті
пірати*

Глава 1 Жабеня на ім'я Дрімко

Ви колись бачили жабеня, яке годинами вдивляється у нічне небо? А якби побачили, що спало б вам на думку? Можливо, ви вирішили б, що земноводне створіння з'їхало з глузду? А можливо, все банальніше, і жабеня просто не може проковтнути величезну муху, яка застрягла в його горлі? Саме тому і сидить, задержавши голову, і очі його спрямовані до зоряного неба. А можливо, воно мріє про життя на інших планетах? Який же здогад із цих і багатьох інших буде правдою? Саме про одне таке жабеня буде наша історія.

Жив собі молодий жаб на ім'я Дрімко. Жив він, як і всі його знайомі, у маленькому жаб'ячому містечку біля болота, посеред густого лісу. Це звичайнісіньке жаб'яче містечко і, ну, зовсім нічим не примітне болото, і зараз знаходиться в Україні, неподалік м. Прип'ять.

Так ось. Усі навколо, як порядні жаби, були заклопотані своїми справами: кваканням, скаканням та

поїданням мух. Але наш жаб був мрійником. Кожну ніч він вилазив на корінь старого дерева, що виднівся з води. Дивлячись на одну яскраву та прекрасну Зіроньку, жаб уявляв, що вона також дивиться на нього. Спостерігаючи за Зіронькою, Дрімко мріяв про те, як чудово було б опинитися ближче до неї.

Інші жаби, а серед них — його мати, брати і сестри — мріяли лише про смаковитих мух та продовження жаб'ячого роду. Жоден із них ніколи не зупинявся під час своїх повсякденних справ і не дивлявся у небо.

Так, він відрізнявся від інших, і за це його недолюблювали. Одного разу до Дрімка підійшла найстаріша на болоті жаба і промовила:

— Я давно спостерігаю за тобою, Дрімко, і бачу, що ти відрізняєшся від інших. Але тобі вже час зробити вибір: чого ти бажаєш насправді? Ти можеш, як інші жаби, все життя квакати, стрибати та ловити мухи. А можеш піти зовсім іншим шляхом, тому що життя жабки коротке і лише тобі вирішувати, як ти його проживеш...

У відповідь Дрімко нічого не сказав. Лише мовчки знизав плечима. Та насправді ці слова схвилювали наше жабеня. Він міркував увесь день і всю ніч, ... а коли знову настав ранок, вирішив: "Я хочу побачити свою Зіроньку якомога ближче, і зроблю усе, що можу, для цього!"

Уночі Дрімку здавалось, що його Зіронька десь там, за пагорбом, праворуч від болота. І він пострибав

туди. Дрімко скакав довго: не день і не два, а набагато довше. По дорозі удень він підкріплявся комахами, а щоночі бачив лише свою Зіроньку і вірив, що з кожним його зусиллям вона стає для нього ближчою.

І ось ліс закінчився. Перед нашим юним жабом відкрилося безкрає пшеничне поле, посеред якого знаходився якийсь дивний, небачений раніше Дрімком предмет. Декілька хвилин він розмірковував, чи варто наблизитись до нього, щоб краще роздивитись. А потім вирішив: “Я подолав такий довгий шлях, невже зупинюсь зараз і не дізнаюсь, що за дивна річ перед моїми очима?” І він рішуче стрибнув уперед.

Коли Дрімко прострибав більшу частину дистанції до невідомого предмета, він із здивуванням зрозумів, що посеред поля стояла справжнісінька Літаюча Тарілка.

Раптом із космічного човна вистрибнув справжній інопланетянин, дуже схожий на нашого жаба, тільки трохи більший на зріст.

Прибулець подивився на Дрімка і вимовив:

— Ква,— що на міжгалактичному жаб'ячому означає: — Привіт!

— Ква,— відповів Дрімко.

— Я приземлився всього декілька хвилин тому, оскільки хочу знайти справжню Зелену Шишку,— промовив прибулець — Бортовий комп'ютер привів мене на вашу Планету. Хоча усі мої друзі і рідні впевнені, що Зелених Шишок не існує, але я вірю, що можу знайти її тут.

— Я можу допомогти тобі,— сказав Дрімко,— я подорожував нашим лісом дуже довго і бачив величезне дерево якраз із такими шишками непо-

далік звідси. Хочеш покажу?

— Авжеж! Хочу! — схвильовано мовив інопла-
нетний жаб.— До речі, мене звати Квакер!

— А я Дрімко.

І вони пострибали разом. Дрімко привів Кваке-
ра до великої-превеликої ялини, під якою лежало
багато пречудових зелених шишок. Прибулець був
просто в захваті від шишкової розкоші:

— Вони пречудові! — із радістю сказав він,—
Коли я привезу ці шишки додому, усі мої друзі квах-
нуть і витріщать очі від здивування! Адже з таких

шишок вчені нашої планети зможуть створити в своїх лабораторіях дещо справді унікальне! Новий вид рослин-помічників, про який ми всі так давно мріяли!

Із цими словами він узяв дві шишки і поклав до невеличкої сумки, прикріпленої до пояса.

— Я дуже вдячний тобі, Дрімко, — продовжив Квакер. — Можливо, у тебе також є мрія, яку я можу допомогти здійснити?

І як ви гадаєте, що було далі? Авжеж, Дрімко розповів Квакеру про свою Зіроньку. А коли прийшла ніч і він показав її на небі, прибулець сказав, що саме там живе його бабуся Квакільда. Він із радістю доправить Дрімка до неї в гості, бо і сам збирався її навідати.

Нашому жабеняті все це здавалось прекрасним сном. Ще декілька днів тому він і не мріяв, що пригоди можуть так дивовижно обернутись. Але вирішувати треба було зараз... На хвилину Дрімко замислився. Справа в тім, що він подорожував вже досить довго, і засумував за Мамою та своїм домом. Але ж його мрія була вже так близько! Та й не повертатись же додому ні з чим. Дрімко ще раз подивився на Квакера, і... погодився. Вони разом залізли до Літаючої Тарілки і полетіли назустріч пригодам.